

КО ЈЕ КО

Давид Албахари (1948, Пећ), приповедач, романсијер, есејист, антологичар, преводилац са енглеског језика. Објавио је на српском језику (само прва издања): књиге прича и изабраних прича: *Породично време* (1973), *Обичне њриче* (1978), *Ојис смрћи* (1982), *Фрас у шуји* (1984), *Јегносїавносїи* (1988), *Пелерина* (1993), *Изабране њриче* (1994), *Необичне њриче* (1999), *Најлејше њриче Давида Албахарија* (2001), *Друји језик* (2003), *Сенке* (2006), *Сваке ноћи у друјом їраду* (2008), *Нема їесма* (2009), *Књија о музици* (са Жарком Радаковићем, 2013), *Мале њриче* (2013), *Проїушїена їрилика* (2013), *Нове мале њриче* (2016); романи: *Судїја Димиїријевић* (1978), *Цинк* (1988), *Країка књија* (1993), *Снежни човек* (1995), *Мамац* (1996), *Мрак* (1997), *Гец и Мајер* (1998), *Свеїски їуїшник* (2001), *Пијавице* (2005), *Марке* (за младе, 2006), *Лудви* (2007), *Браї* (2008), *Ћерка* (2010), *Контїролни їункїи* (2012), *Живойїињско царсїтво* (2014) и *Данас је среда* (2017); књиге есеја: *Преїисивање свеїа* (1997), *Тереї* (2004), *Дијасїора и друје сївари* (2008), *Људи, їрадови и шїоїоїїа друјо* (2011) и *Про-за о їрози – фраїменїи о країкој їричи* (2017); књиге за децу: *Ема и жеж који несїаје* (2008, са Душаном Петричићем), *Ни дан без чуда* (2010); књигу: *Срїске народне бајке* (са Д. Великићем, О. Олтванїјем и Д. Тушевљаковићем и А. Гловацки, 2012); монографске књиге: *Давид Албахари: Памїивек* (2011), *Давид Албахари (водич кроз їоеїички и инїимни свеї)*, 2012). Књижевне награде: НИН-ова награда за роман године, Андрићева награда за књигу прича, Награда „Станислав Винавер“, Награда „Бранко Ћопић“, Награда Народне библиотеке Србије за најчитанију књигу године, Награда града Београда, Виталова награда за књигу године. Међународне књижевне награде: Награда „Балканика“, „Мост-Берлин“, „Стефан Митров Љубиша“ и „Виленица“. Заступљен у бројним српским и светским антологијама и зборницима. Књиге су му преведене на осамнаест светских језика. Превео је на српски језик многа дела савремених британских, америчких, аустралијских, канадских и израелских аутора. Члан је САНУ (ван радног састава). Живи у Земуну.

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни је критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бейон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Еїишке їријовевегања* (2019). Текстови су му превођени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдичем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига“. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Драїан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Домейи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твиїтер їриче* (2014) и *Twitter їриче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Аријана Божовић (Београд), дипломирала је на Одсеку за англистику Филолошког факултета у Београду. Објавила је преводе прозе Форда Медокса Форда, Грејама Грина, Елија Визела, Џ. М. Куција, Пенелопи Фиццералд, Џона Банвила, Џенет Винтерсон, Ијана Макјуана, затим преводе поезије Вилијама Карлоса Вилијамса, В. Х. Одена, Адријен Рич, В. Г. Зебалда и Теда Хјуза. Добила је награду „Милош Н. Ћурић“ 2003. за превод романа Ијана Макјуана *Искуїење* и награду „Михајло Ћорђевић“ 2007. за превод Макјуеновог романа *Субоїа*. Живи у Београду.

Пїи Вилијамс (*Pip Williams*; Лондон), коауторка социолошке студије *Work, Rest and Play in Australia Today* (2012) и ауторка књиге мемоара *One Italian Summer* (2017), као и романа *The Dictionary of Lost Words* (2020). Поред тога, објавила је и путописне есеје, приказе књига, флеш фикцију и поезију. Живи између Велике Британије и Аделејд Хилса у Аустралији.

Мирјана М. Вучковић (1970, Београду), дипломирала је енглески језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1995. до 2001. године била је запослена на Факултету за спорт и физичко васпитање Универзитета у Београду као предавач на предмету Енглески језик, и као секретар и преводилац у часопису *Физичка култура*. Од октобра 2001. године запослена је као лектор на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Докторску дисертацију под насловом *Сусрећ са Другим у научнофантастичним делима Урсуле Ле Гвин* одбранила је 2020. и стекла звање Доктора филолошких наука. Излагала је радове на шест међународних конференција и објавила више стручних и научних радова и превода.

Рагмила Гикић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине ѓрозоре* (1978), *Насасије, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Сстојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусства ѓрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ѓрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ѓошрази за ѓлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиографсја радова о Милице Сстојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живош и књижевно дело Милице Сстојадиновић Српкиње* (2010), *Сстара ѓрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ѓде је Чехов? – разговори о ѓрози* (2015), *Вијешнам и девеш змајева* (2016) и *Криштика ѓамћења* (2017). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“. Живи у Новом Саду.

Снеја Гунев (*Sneja Gunew*), дипломирала је у Мелбурну, магистрала у Торонту, а докторира у Њукаслу. Објавила је велики број радова о мултикултуралности, постколонијализму и феминистичкој критичкој теорији. Предаје на Катедри за енглеску књижевност и женске студије Универзитета Британске Колумбије у Канади. Уредила је неколико антологија аустралијске женске и мултикултурне књижевности: *Feminist Knowledge*:

Critique and Construct and A Reader in Feminist Knowledge (1991), *A Bibliography of Australian Multicultural Writers* (1991), *Striking Chords: Multicultural Literary Interpretations* (1992) итд. Објавила је студије *Framing Marginality: Multicultural Literary Studies* (1994) и *Haunted Nations: The Colonial Dimensions of Multiculturalisms* (2004). *Post-Multicultural Writers as Neo-cosmopolitan Mediators* (2019).

Преграј Ж. Вајатић (1973, Нови Сад), дипломирао је књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, а до сада је објавио књиге: *Пресовање сенки* (2011), *Зов ѓолудело соколара – мимолоѓије и сумашреске* (2012), *Кћи Рѓороза* (2020) и, заједно са Браниславом Зукићем, *Куцањ у ѓразно – речник маринализма* (2014) и *Паранојева барка – речник маринализма* (2017). Живи у Бачкој Паланци.

Владислава Горѓић Пејковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторира на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барѓис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синѓакса ѓишине: ѓоеѓика Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминвеј – ѓоеѓика крашке ѓриче* (2000) *Коресѓонденција – ѓокови и ликови ѓосшмодерне ѓрозе* (2000), *Виршuellна књижевност* (2004), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Виршuellна књижевност II* (2007), *На женском конѓиненѓу* (2007) *Формаширање* (2009), *Мисѓика и механѓка* (2010) *Увод у родне ѓеорије (уѓбеник, ѓруѓа ауѓора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Драѓслав Деговић (1963, Земун), након окончаног студија журналистике у Сарајеву, радио је као уредник у тузланском „Графичару“. Године 1992. отишао је у Немачку, где је магистрала на интердисциплинарном одсеку Europastudien Универзитета у Ахену. Преводи лирику и прозу са не-

мачког, а есејистичке и књижевне текстове пише и објављује и на немачком језику. Објавио је следеће књиге песама: *Изађимо у јоље* (1988), *Циркус Европа* (1990), *Von edlen Mördern und gedungenen Humanisten* (*О њмененим убицама и најмљеним хуманисцима*), *44 Gedichte/Њјесме & 1 Essay/есеј* (1997), *Kawasaki za Wukmana Dedowitscha* (2003), *Café Сумаџра* (2005), *Динарски Буга* (2008), *Концерџ за клавиџ и диџериџу* (изабране песме и нове песме, 2010), *Gloria mundi* (2013), *Усијање* (2013) и *Унуштрашњи исџок* (2015). Потписао је и избор савремене приче из БиХ који је у Клагенфурту 1999. објавила издавачка кућа „Драва“. У Аустрији је књига изашла под називом *Das Kind. Die Frau. Der Soldat. Die Stadt*, сплитски *Feral Tribune* је исти избор објавио под називом *Евакуација*, а у Београду је објављена под насловом *Пог љриџиском*, у издању „Просвете“ и „Алтере“. За збирку песама *Café Сумаџра* 2005. додељена му је годишња Награда Друштва писаца БиХ. Поезија му је превођена на немачки, енглески, пољски и норвешки. Заступљен је у неколико избора босанскохерцеговачке поезије, као и у антологијама српског песништва 20. века објављеним у Немачкој и Пољској. Живи у Београду.

Мирко Демџ (1964, Горњи Класнић код Глине, Хрватска), објавио је књиге прозе: *Јабуре Хесџериџа* (1990), *Сламка у носу* (1996), *Ћилибар, мед, оскоруша* (2001), *Аџокриџи о Фурџули* (2003), *Слује хировиџио лучоноше* (2006), *Молски акорџи* (2008), *Трезвењаци на љјанано лађи* (2010), *По(в)раџнички реквиџем* (2012), *Аџака на Иџаку* (2015), *Ћуџања из Горе* (2016) и *Пусџоловине бачкој оџсенара* (2018); књиге есеја, (п)огледа и маргиналија *Пог оџировним љлашџом* (2010) и *На ничиџој земљи* (2016); књигу публицистичких текстова *Слађење џорчином* (2008); књигу драма *Наше домаће сџвари* (2020). У коауторству са Бојаном Јовановићем написао је књигу *Чиџање џророчансџива* (2011). Добио је Андрићеву награду (2009), Награду „Дејан Медакровић“ (2011), и Награду „Меша Селимовић“ (2017), а за допринос развоју библиотечко-информационе делатности и културе у Републици Србији Награду „Ђура Даничић“ за 2013. годину. Делови романа, приповетке и есеји превођени су му на енглески, немачки, пољски и украјински језик. Књига приповедака *Молски акорџи* преведена је на македонски језик. Од 2002. до 2011. године био је главни уредник часописа за књижевност *Кораци*. Живи у Крагујевцу.

Жозеџ Жубер (Joseph Joubert; 1754, Монтињак – 1824, Париз, Француска), француски писац, остао је познат по свескама које је водио од 1786. до смрти. Оне су објављене постхумно, најпре у фрагментима, као збирке мисли (у редакцији Шатобријана, 1838, па Пола де Ренала, 1850). Тек 1938. свеске ће добити интегрално издање, у редакцији Андреа Бонијеа. Избор из *Свезака* на енглески је превео Пол Остер (1983). Године 1994. изаћи ће и рукописно издање четири Жуберове свеске, у редакцији Дејвида Кинлоха и Филипа Манжоа, које ће први пут указати на ликовну димензију његовог подухвата. Без обзира на то, Жубер се и данас пре свега поима као аутор моралистичких максима. Дела: *Les Carnets de Joseph Joubert*, I–II, 1938.

Алекс Калџеро (Alex Caldiero; 1949, Ликодија Еубеа, Сицилија), амрички песник, сонософер и перформер. Одрастао је у Њујорку. Живи и ради на Универзитету у Прову. Добитник је низа угледних признања у Америци, за поезију и уметност перформанса. Заступљен је у чувеној антологији *Text-Sound Texts* и у *Речнику аванџарџе* Ричарда Костеланеца. Аутор је више десетина књига поезије. Извођач више стотина перформанса. Саоснивач друштва за очување сицилијанског језика и традиције. Сакупљач народних умотворина у Грчкој, Турској, на Сицилији и Сардинији.

Наџаша Камџмарк (1974, Фоча), магистрирала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аусџралијске џрозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвремене земље* (2012). Живи у Мелбурну.

Тања Крајџевић (1946, Сента), дипломирала је и магистрирала на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности. Објавила је преко двадесет књига поезије и девет књига есејистичких и књижевно-критичких текстова. Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Песме су јој превођене на енглески, немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, словеначки, руски, белоруски и есперанто. Више од петнаест година бавила се издавачким радом. Добитница је значајних домаћих признања. Живи у Земуну.

Ђорђе Кубурић (1958, Бачко Петрово Село), објавио је осам књига песама: *Врховна ѿчачка* (1988), *Поема о ѿразном ѿросѿтору* (1990), *Прљаве кошицице* (1992), *Градoвник* (1997), *Разлeднице ноћне ѿицице* (2002), *Зашићо волим виски* (2006), *Blue Moon* (2010, Награда „Ленкин прстен“) и *Песме из дворишћа* (2016). Поезија му је преведена на више европских језика. Живи у Суботици.

Урсула К. Ле Гвин (*Ursula Kroeber Le Guin*; 1929, Беркли, САД – 2018, Портланд, САД), америчка списатељица романа, књига за децу и кратких прича, већином у жанру фантазије и научне фантастике. Писала је и поезију и есеје. Од првог објављивања шездесетих их година, њен рад често описује футуристичне или измишљене светове сличне нашим у политици, природном окружењу, узрасту, религији, сексуалности и етнографији. Неколико пута је освајала Хјуго, Небула, Локус и Светску награду за фантастику. Године 2014. је одликована медаљом National Book Award за истакнут допринос америчкој књижевности. Дела: књиге о Земљоморју – *Чаробњак Земљоморја* (1968), *Гробнице Ајџуана* (1971), *Најгаља обала* (1972), *Техану* (1990), *Приче из Земљоморја* (2001), *Друји Вејтар* (2002); Хаински циклус – *Роканонов свет* (1966), *Планеића изинансѿва* (1966), *Град уѿва-ра* (1967), *Лева рука ѿаме* (1969), *Човек ѿразних шака* (1974), *Светѿ се каже шума* (1976), *Четѿири корака до ојрошћјаја* (1995), *Причање* (2000); остало – *Небески сѿѿруи* (1971), *Дванаесѿ четѿврѿи вејтра* (1975), *Дивљѿ анђели* (1975), *Орсинѿске ѿриче* (1976), *Чайѿино око* (1978), *Језик ноћи* (1979), *Малафрена* (1979), *Почетѿишће* (1980), *Ружа комѿаса* (1982), *Сѿјално се врађајући кући* (1985), *Рибар унуѿрашњег мора* (1994), *Лавиниа* (2008).

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи са енглеског језика. Објавила је књиге поезије *О ѿело ѿвори ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014). Поезија јој је заступљена у антологијама и зборницима: *Рукојиси 33* (2010), *Ван, ѿу: free* (2012), *РЕСТАРТ* (2014), *Меко ѿкиво* (2015), *Ово није дом – песникиње о миграцији* (2017). Уредила је Зборник поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионални зборник социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016). Главна је уредница новина *МАМАЦ*. Као прекарна онлајн професорка предаје енглески језик хиљадама људи широм света.

Јелена Маринков (1993, Кикинда), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду, на студијском програму Српска књижевност и језик са компаратистиком. Мастер студије завршила на истом факултету. Тренутно је докторанд на модулу Српска књижевност и стипендиста Министарства просвете. Објављује научне радове, књижевну критику, поезију и прозу у периодици. Добитница Награде „Ђура Ђуканов“ 2015. године за збирку прича *Исѿушћене ѿриче*, Награде „Бал у Елемиру“ за хумористичко-сатиричну причу 2017. године и прве награде на конкурс за најбољи есеј о Дису 2020.

Џералд Марнејн (*Gerald Murnane*; 1939, Кобург, Викторија, Аустралија), аустралијски писац. Дипломирао је на Универзитету Мелбурна и дуго година предавао креативно писање у разним образовним институцијама. Добитник је свих најзначајнијих аустралијских награда за књижевност. Објављена дела: *Tamarisk Row* (1974), *A Lifetime on Clouds* (1976), *The Plains* (1982; срп. превод *Равнице*, Мали врт, Београд, 2020), *Landscape With Landscape* (1985), *Inland* (1988), *Velvet Waters* (1990), *Emerald Blue* (1995), *Invisible Yet Enduring Lilacs* (2005), *Barley Patch* (2009), *A History of Books* (2012), *A Million Windows* (2014), *Something for the Pain: A Memoir of the Turf* (2015), *Border Districts* (2017), *Collected Short Fiction* (2018), *A Season on Earth* (2019), *Green Shadows and Other Poems* (2019).

Дајана Милованов (1993), тренутно похађа докторске студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Живи у Бечеју.

Милан Мицић (1961, Зрењанин), доктор историјских наука. Члан Друштва књижевника Војводине. Добитник награде „Стеван Сремац“ за кратку причу 1999. године. Превођен на румунски. Аутор двадесетак књига из историографије, историјске есејистике, документарне прозе и поезије. Живи у Новом Саду.

Иванка Мојилска (1981), бугарска списатељица. Студирала је позоришну режију, а дипломирала односе с јавношћу на Софијском универзитету. Објавила је збирке поезије *ДНК* (2004) и *Иначе казано* (2010), као и романе *Скровишћја* (2007) и *Изненадне улице* (2013). Добитница је Награде „Пегаз“ за песнички првенац. Живи у Софији.

Арѝеа Панајошовић је доцент на Факултету за стране језике Алфа БК универзитета. Дипломирала је и докторирала са тезом „Једноставност, природност, слобода и неизречивост: даоизам у делу Урсуле Ле Гвин“ на Филолошком факултету у Београду. Објавила је *Енѝлеско-срѝски и срѝско-енѝлески сѝангардни речник са ѝрамаѝишким енѝлеској језика*, већи број научних радова, превода и приређених издања и учествовала на бројним научним конференцијама у земљи и иностранству. Уредница је часописа за језик, књижевност и културу *Речи*. Области њеног научног интересовања су англофона књижевност, англо-кINESКЕ културне везе, кинеска филозофија и превођење.

Здравко Пејировић (1981, Бечеј), дипломирао је, магистрирао и докторирао на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Објавио је студију *Креаѝивни хаос „Бурлеске ѝосѝодина Перуна боја ѝрома“* (2011). Живи у Бечеју.

Иван Поѝић (1972, Зајечар), историчар уметности по вокацији, ради као виши библиотекар Историјског архива у Зајечару. Аутор књига *прича Враѝоломије* (2003), *То шѝио је сѝворило човека* (2005), *Још једном о невидљивом* (2007), *Вилењаци у живом блаѝу* (2010), *Веселе ѝриче о ѝугованају* (2013), *Квадраѝ на црном квадраѝу* (2015), *Причождер* (2017) и *Резулѝаѝи* (2019). Објавио роман *Дневник неуѝешној космонауѝа* (2016), и књиге поезије *Неѝачни одговори на ѝоѝрешна ѝиѝања* (2009), *Било би леѝо да ѝразнина има облик* (2012), *Злаѝни ѝресек: ѝесме о идеалним ѝроѝорцијама завршене младосѝи* (2018). Приређивач и преводилац рок поезије Боба Дилана, књиге *Одговор ношен веѝром* (2017). Приредио две публикације из области архивистике.

Жарко Рагаковић (1947, Нови Сад), школовао се у Земуну (основна школа и гимназија), Београду (студије светске књижевности), Тибингену (студије германистике, историје уметности и филозофије). Аутор романа: *Tübingen* (1990), *Понављања* (са Скотом Аботом, 1994), *Книфер* (1994), *Емиѝрација* (1997), *Поѝлег* (2002), *Вамѝири & Разумни речник* (са Скотом Аботом, 2008), *Сѝрах од емиѝрације* (2009), *Кречење* (2018) и *Кафана* (2019). Сарађивао са уметницима Давидом Албахаријем (*Књѝа о музици*, 2013), Ером Миливојевићем (пер-

форманси *Medex*, 1971; *Корњача*, 1973; *Лабугово језеро*, 1974), Јулијем Книфером (монографија *Јулије Книфер*, 1990) и Нином Попс (библиофилско издање *Der Bildverlust / Губиѝак слике*, 2007). Аутор је више зборника и антологија, као и избора српске књижевности на немачком језику *Tragische Intensität Europas* (2008). Уређивао је немачки часопис за књижевност и уметност *Das Nachtcafé*. Од 1990. живи у Келну.

Драѝиња Рамагански (1953, Сента), пише студије, есеје, чланке и приказе, преводи с руског, мађарског и енглеског. Магистрирала и докторирала на наративним стратегијама В. Розанова, односно Ф. Достојевског. Од 1980. прати одређене ствараоце из руске књижевности, преводећи и коментаришући њихова дела (М. Башкирцева, Ф. Сологуб, В. Шкловски, М. Цветајева, есејистика М. Епштејна и А. Гениса, представници руског концептуализма, поезија Ј. Бродског, теоријска продукција Ј. Тињанова итд.). Објављена студија: *Снешко у ѝроѝима – ѝревођење с лица на наличје* (2011) и књига прозе *Или не* (2017). Предаје на Катедри за русистику у Новом Саду.

Таѝјана Росућ (1962), докторила је, магистрирала и дипломирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Редовна је професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум у Београду, где предаје предмете из области студија културе, рода, књижевности и медија. Научна је сарадница на Институту за књижевност и уметност у Београду и гостујућа професорка на докторском програму Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу. Током академске 2016–17. године била је гостујућа професорка на одсеку за славистику Универзитета Мичиген, САД. Књижевна је теоретичарка и критичарка, као и ауторка бројних националних, регионалних и међународних пројеката из области родне, културне и медијске политике. Била је уредница регионалног часописа за културу *Сарајевске свеске*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, *ФМК* и часописа *Женске сѝугије* Центра за женске студије у Београду. Тренутно се бави студијама културе отпора у свету глобалних медија као и критичким студијама рода, маскулинитета и женског ауторства у контексту транзиционе постјугословенске и балканске културе сећања. Ауторка је и уредница следећих књига: *Representation of Gender Minority*

Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia (ур., 2015) (*Анџи*) *Ујојије Шела: рејпрезентација маскулинишџеја у савременој срјској прози* (2014), *Миш о савршеној биографији: Данило Киш и фиџура џисца у срјској кулџури* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Произвољносћ дневника* (1994). Живи у Београду.

Бојан Савић Осџојџ (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Ајон*. Аутор књига поезије: *Сџварење исџине* (2003), *Тројџуће* (2010), *Сџереорама* (2013), *Јереџички даџив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеаџориј* (2013), *Погли џогли џсалми* (2016), *Пункџ* (2017) и *Нема оазе: луфџроман* (2018). Живи у Београду.

Зорана Симић (1992, Брус), докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, где је завршила и основне и мастер студије (Општа књижевност и теорија књижевности). Тренутно је ангажована на пројекту Института за књижевност и уметност намењеном изучавању књижевне периодике, као стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Живи у Београду.

Шарлоџа Сџивак (*Charlotte Spivack*; 1929), радила је на Универзитету Фиск у Нешвилу и Универзитету Масачусетса у Амхерсту. Објављена дела: *Early English Drama* (1966), *George Chapman* (1967), *The Comedy of Evil on Shakespeare's Stage* (1978), *Ursula K. Le Guin* (1984), *Merlin's Daughters: Contemporary Women Writers of Fantasy* (1987), *Merlin: A Thousand Heroes with One Face* (1994), *The Company of Camelot* (1994), *Archetypal Readings of Medieval Literature* (2002).

Срђан Срџић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу

Огнос фикције и сџварносћи у Џонаџана Сџвџџа. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Схорџ*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсурењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мрџво џоље* (2010), *Саџори* (2013) и *Сребрна мајла џага* (2017), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Саџоревана* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чџиња* (2014).

Слађана Сџаменковић (1991, Лесковац), асистент је на Одсеку за енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Диплому основних и мастер студија стекла је такође на Филозофском факултету, где је и наставила са докторским студијама у оквиру којих се бави савременом америчком књижевношћу, постмодернизмом и медијским студијама. Члан је Удружења за англоамеричке студије (Serbian Association for Anglo-American Studies). Предаје енглески језик у Центру за језике при Филозофском факултету у Новом Саду. Била је сарадник портала *Кулџивиши се*, где је објављивала текстове о класичној и популарној култури. Живи и ради у Новом Саду.

Владимир Сџојнић (1980, Београд), дипломирао је на Правном факултету у Београду 2005. године. Поезију, есеје и књижевне приказе објављивао је у бројним домаћим и регионалним књижевним часописима, дневним листовима, антологијама и зборницима. Песме су му преведене на пољски, француски, енглески, мађарски и словеначки језик. Добитник је Награде „Млади Дис“ за најбољи необјављени песнички рукопис у 2008. години. Објавио је књиге песама: *Време се завр-*

шило (2008), *Фошћоалбум* (2010), *Czas się zakończył* (друго издање књиге *Време се завршило*, на пољском језику, Краков, 2011), *Позив на саучесништво* (2011), *Кушџа* (2013) и *Реверб* (2015). Приредио је антологију нове српске поезије *Просџори и фигури*, *избор из нове српске поезије* (2012). Са Владимиром Ђуришићем приредио књигу изабране младе српске поезије *Ван, џу, фрее* (2013). Преводи са енглеског језика. Живи у Земуну.

Ивана З. Танасијевић (1987, Крагујевац), завршила је основне и мастер студије на Катедри за Српски језик и књижевност Филолошко-уметничког факултета у Крагујевцу. Пише и објављује књижевну критику, есеје, студије, рецензије. Поља интересовања: српска књижевност модернизма и постмодернизма, савремене књижевне теорије, књижевна критика.

Драјана В. Тогоресков (1975, Нови Сад), доктор књижевности, књижевна критичарка и историчарка књижевности. Објавила је књиге: *Сџеријине џародије – искушења (џосџ)модерној чииања* (2009), *Дан, конџексџ, брзина веџтра* (2010), *Писаџи даље – изабране криџике* (2012), *Тело џесме* (2013), *Трајом кочења: џрисвајање, џреодевање и раслојавање сџварности и џоеџици Јудџиџе Шалџо* (2014), *Збоџом, џричана исџино – Оџлеги о сџраџеџијама српских џриџоведача* (2015), *Јунаци наших вароџи – Оџлеги и криџике о савременим српским џриџоведачима и џиловим ликовима* (2017). Члан је Управног одбора Српског књижевног друштва. Ради у Матици српској као виши стручни сарадник – лексикографски редактор на пројекту *Српска енциклопедџа*. Живи у Новом Саду.

Јасмина Тоџић (1977, Панчево), пише поезију, повремено прозу, есеје и књижевне приказе. Објавила је шест песничких књига и неколико прича у различитим књижевним пројектима. Уређује Рукописе – Зборник поезије и кратке прозе младих с простора бивше Југославије (Дом омладине Панчево), а координатор је и уредник песничке едиције „Најбоља“ (Удружење књижевника Панчева). Песме су јој заступљене у прегледима и антологијама савремене српске поезије, и преведене на неколико језика. Добитница је неколико резиденцијалних програма за писце (Култур Контакт, Камов резиденција, РОНДО Грац, Балтички центар за писце и преводиоце, Традуки, Кремс, Reading Balkans). Тренутно ради као сред-

њошколски професор и модерира књижевни програм у Панчеву.

Тијана Троиин (1977, Београд), докторирала на Филолошком факултету у Београду са тезом „Теоријски аспекти превођења књижевности за децу са становишта студија културе“. Објавила *моноџрафију Моџив Аркаџије у гечјој књижевносџи* (2006) и више десетина радова у периодици, најчешће о књижевности за децу, теорији и поетици превођења и фантастичној књижевности. Преводи са немачког и енглеског (важнији преводи укључују дела Марсела Бајера, Елфриде Јелинек, Леа Перуца, Кристофа Рансмајера и Франца Кафке). Запослена у Институту за књижевност и уметност у Београду од 2003. године.

Дарко Тушевљаковић (1978, Зеница, БиХ), прву причу објавио је 2002. године у регионалној антологији приређеној у сарадњи с Унеском и од тада објављује краћу и дужу прозу у разним часописима и антологијама у земљи и региону. Године 2004. добио је Награду „Лазар Комарчић“ за најбољу новелу. Између 2010. и 2019. објавио је две збирке прича (*Љугске вибрације*, *Накнадне исџине*), као и три романа (*Сенка наше жеље*, *Јаз*, *Јеџермајсџер*). Дела су му се нашла у ужим изборима за НИН-ову, Виталову и Андрићеву награду. За роман *Јаз* добио је 2017. Европску награду за књижевност. *Јаз* је преведен на енглески, италијански, бугарски и албански језик. Живи у Београду и ради као уредник и преводац. Између осталих, превео је дела Џина Вулфа, Урсуле К. Ле Гвин, Чајне Мјевила и Грејама Грина.

Ибрахим Хаџић (1944, Рожаје, Црна Гора), књижевник, песник и дугогодишњи уредник Школског програма Телевизије Београд. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду, на Одсеку за историју уметности. Песме су му превођене на више страних језика. Заступљен је у бројним антологијама и хрестоматијама. Уређивао је поезију у студентском листу *Сџугенџи* школске 1968/69 и у часопису *Мосџови* 2001–2005. године. Осим књижевношћу, бави се изучавањем гљива. Један је од тројице оснивача Миколошког друштва Србије. Штапао је седам књига о гљивама (две у коауторству са проф. др Јеленом Вукојевић, шефом миколошког кабинета Биолошког факултета у Београду). Објавио је више књига поезије за које је добио неколико значајних књижевних награда, а његово стваралаштво представљено

је у зборнику *Боја околине: зборник о поезији Ибрахима Хаџића*. Преводи поезију с руског језика. Живи у Београду.

Драислав Чуйић (1978, Суботица), некадашњи припадник књижевне групе *Зона*, у оквиру чијег деловања излази заједничка књига поезије *Лешници* (2001). Објављивао је своје радове у књижевној периодици и у електронском часопису за културу, уметност и хуманистику *Културни херој*. Објавио је књигу прозаида/кратких прича *Омфалион или Песме божанској лакрдијаша* (2018). До сада је своје радове из области визуалних уметности излагао на једној самосталној изложби, и на бројним групним изложбама. Живи у Новом Саду.

Фредерик Џејмсон (*Frederic Jameson*; 1934, Кливленд, САД), амерички теоретичар књижевности и савремене културе. У својим делима ослања се на традицију западног марксизма, при

том узимајући у обзир значајне модерне као и традиционалне немарксистичке идеје и концепте. Дипломирао је на Хавефорду 1954, а докторат је одбранио на Јејлу 1960. године. Аутор је бројних дела из области теорије књижевности, од којих су код нас објављена *Марксизам и форма: дијалектичке теорије књижевности XX века* (1974) и *Ушамници језика: критички приказ структурализма и руског формализма* (1978). Из области теорије културе најуглазније су *The Political Unconscious, Narrative as a Socially Symbolic Act* (1981) и *Postmodernism, The Cultural Logic of Late Capitalism* (1991).

Преграј Шайоња (1972, Нови Сад), дипломирао је енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Превео је књиге Дорис Лесинг, Алис Манро, Ајрис Мердок, Флена О'Брајана, Луиз Велш, Мишела Фејбера... Добитник је награде Друштва књижевника Војводине за превод године (2007). Живи у Новом Саду.

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82(05)

POLJA : časopis za književnost i teoriju / urednik
Alen Bešić. – God. 1, br. 1 (1955) – . – Novi Sad : Kulturni
centar Novog Sada, 1955 – . – 23 cm

Šest brojeva godišnje
ISSN 0032-3578

COBISS.SR-ID 5142786